

man vil have, har Brug for dem. Men saa maa disse Tilsynsmænd virkelig ogsaa have Vederlag, thi naar de skulle rejse ud uden Vederlag, komme de ikke langt. Og for det tredie er der ogsaa en Ting, som jeg antager, vi maa have slettet. Det er, naar der staar: „om disse Opsynsmænds Udnævnelse gjøres Anmeldelse til vedkommende Politimester, der, naar han Intet har at erindre mod den Valgte“ o. s. v. Det vil jeg modarbejde af al Kraft. Jeg synes, at, naar det kommunale Raad har valgt ham, skulle vi ikke sætte hverken den eller deres Valg under Politimesterens Tilsyn; jeg mener, her har han ikke Noget at gjøre. Naar det kommunale Raad har valgt ham som den bedste Mand, saa skal Politimesteren ikke her være den, der vrager. — Angaaende de almindelige Bestemmelser og Straffe er der stet en stor Forandring. Tidligere holdt man jo paa, at umoden Fisk og Fiskeyngel maatte ikke bruges, nu siger man: det maa kun bruges til Mennekesføde, og saa kommer man nedenunder med en Beskrivelse, som er aldeles ny. Jeg tror for Resten, at det er helbigt, at medens man tidligere havde Maal, har man nu lagt Vægten til Grund. Men saa kommer man og siger f. Ex.: at en Lax under tre Pund skal være umoden Fisk (Munterhed). Ja jeg er vis paa, at hvor de fiste den Slags, ville de rigtignok sige: Skal en Lax under tre Pund kaldes umoden Fisk, saa ville vi hellere betakke os for det Fiskeri. Men sikkert er det, at en saadan Fisk nok kan bruges til Mennekesføde. Men naar vi nu komme til de mindre, hvad skal saa de bruges til, skal man fakte dem ud? Ja det kan lade sig gjøre, f. Ex. med Hensyn til Malen; thi den kan taale at være oppe, men de fleste af Garnfiskene kunne det ikke og ville selvfølgelig dø. Skulle de saa bare blot kastes bort? En lignende Mærkelighed med Hensyn til Vægten viser sig, naar man ser, at Mal ikke maa veie under $\frac{1}{4}$ Pund; saadanne Mal spise vi deiligt oppe ved Limfjorden, det er nær ved, at være de bedste og læfreste det er i alt Tald godt, at de maa bruges til Mennekesføde. I § 56, 4de Stykke, er der Tale om Straf; der er endogjaa sagt, at for ulovlige Garn, enten hele Garn eller Dele deraf, kan der finde Konfiskation Sted. Jeg tror, det er vel strængt, og med den ærede sidste Taler vil jeg fremdrage, at saa vil man nemt der komme til at gjøre Fiskeren stor Uret. Enhver, der er kjendt med Forholdene, vil jo vide, at Fiskergarn, der ere bundne og tjærede og ere i lovlig Tilstand, kunne efter Brugen indkrumpe, uden at Fiskerne maatte veed Noget deraf, saa at saadanne Garn, som een Gang ere godkjendte, ikke alene

kunne forvolde Bøde og Straf, men oven i Kjøbet kunne blive konfiskerede. Det er vist for haardt. Her maa vi have en Bestemmelse om, at Garn, som ere godkjendte enten helt eller delvis, maa vedkommende Fisker have Lov til at bruge i en vis Tid, eller at han i det Mindste ikke kommer til at lide Straf, fordi han bruger dem.

Jeg forstaaer ikke rigtig Bestemmelsen i 5te Linie i § 1: „Alle Andre skal det være forbudt at drive Fiskeri paa dansk Søterritorium.“ Er Meningen nu den, at naar den fremmede Fisker driver, hvad vi her kalder ulovligt Fiskeri, nemlig med ulovlige Redskaber, eller han fisker i Utide, skal det være strafbart, eller saasnart han fisker paa dansk Territorium, blot saa snart han kommer paa dansk Søterritorium, er det ulovligt, er det strafbart? Naar man læser det rask, saa have flere — ligesom jeg — faaet den Mening, at det er kun, naar han bruger Redskaber, som ere forbudte, eller fisker paa Tider og Steder, som ere forbudte; men Meningen er naturligvis den, at Fiskeri af alle Fremmede er forbudt. Men jeg savner da en ligefrem Tilføielse af, at det er ulovligt og strafbart. Det er bitterligt, at i vore Farvande fiskes der tidt af Fremmede ved Hjælp af en dansk Mand. Her maa vi ogsaa tage Forholdsregler; thi det er jo ikke den enkelte danske Mand, som faar Fordelen — han faar maasse en ringe Betaling — men det gaar over i Fremmedes Hænder. Derfor maa der opstilles Bestemmelser for at forebygge en saadan Hæling med Fremmede. — Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig. Jeg skal kun sige, jeg nærer ikke saa stor Tiltro til, at dette Forslag kommer videre. Efter hvad jeg har fremdraget, vil det ses, at den ærede Minister maa gaa meget videre i Indrømmelser, end han allerede har gjort, om der skal være nogen Udset for Loven. Har den ærede Minister virkelig Mening om at gjøre disse Indrømmelser, da skal jeg for min Part være med til at give en Fiskerilov til dette Ministerium.

Jagd: Uagtet det daarlige Varsel, som den ærede sidste Taler sluttede med, vil jeg dog takke den høitærede Indenrigsminister, fordi han uden Hensyn til den ublide Behandling, Fiskerisagen har faaet i en Mærkelige heri Folkethinget, alligevel har anset det for sin Pligt at komme med dette Forslag til en Fiskerilov. I disse i mange Retninger trykkede Tider anser jeg det for en alvorlig Pligt at støtte ethvert Erhverv, naar man ikke derved træder andre berettigede Interesser for nær. Der er næppe